

Kurator wierzycieli.

§ 50. 1) Osoby obowiązane do spłat pieniężnych wobec znaczniejszej liczby wierzycieli jako to: zakłady ubezpieczeń, kasy oszczędności, zakłady i przedsiębiorstwa emitujące listy zastawne lub obligacje — mogą celem tymczasowego lub ostatecznego ustalenia ugodą lub drogą sporu miary i sposobu przerachowania należności żądać ustanowienia kuratora jako przedstawiciela wszystkich wierzycieli pewnej kategorii (posiadaczy listów zastawnych lub obligacji, wkładek i t. p.). Takie żądanie może postawić także co najmniej 20 wierzycieli.

2) Kuratora ustanawia sąd okręgowy, właściwy ze względu na miejsce siedziby dłużnika, po wysłuchaniu wierzycieli zwołanych obwieszczeniem. Kuratorowi na wniosek wierzycieli będą dodani trzej przedstawiciele wierzycieli w charakterze mężów zaufania. Wybór ich jako też trzech ich zastępców należy do wierzycieli zwołanych obwieszczeniem.

3) Należyne kuratorowi wynagrodzenie, którego wysokość określa sąd, i zwrot wydatków ponosi dłużnik; przepis ten jednak nie uchyla postanowień ustaw dzielnicowych o ponoszeniu kosztów w postępowaniu spornym. Pozatem dłużnik może żądać zwrotu kosztów od tych wierzycieli, którzy spowodowali ustanowienie kuratora bez dostatecznej podstawy.

4) Od czasu ustanowienia kuratora wierzyciele, należący do kategorii zastępowanej przez niego, nie mogą samodzielnie dochodzić sądowo roszczeń o przerachowanie przeciw dłużnikowi, a w będących w toku sprawach o takie roszczenia rozpatrywanie miary i sposobu przerachowania winno być zaniechane. Natomiast każdy z wierzycieli ma prawo na własny koszt popierać działalność kuratora, a także przystąpić po jego stronie do sporu w charakterze interwenjenta. Ugody zawarte przez kuratora z dłużnikiem, jak również orzeczenia sądowe w sprawach, przeprowadzonych przez kuratora, mają moc prawną wobec wszystkich wierzycieli, których kurator zastępuje.

5) Do ważności ugody lub zrzeczenia się praw przez kuratora potrzeba zatwierdzenia sądowego. Przed wnioskiem o zatwierdzenie sądowe powinni być wysłuchani mężowie zaufania, jeżeli zostali wybrani.

6) Jeżeli na mocy statutu instytucji, zobowiązanej wobec znaczniejszej liczby wierzycieli do spłat pieniężnych, istnieje organ reprezentujący interesy tych wierzycieli, organ ten spełnia funkcje kuratora i mężów zaufania.

Postanowienia końcowe.

§ 51. Czynności związane z przerachowaniem należności pieniężnych mogą być w całości lub częściowo zwolnione od opłat skarbowych. Postanowienia w tym przedmiocie wyda Minister Skarbu, a co do opłat w postępowaniu sądowym Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 52. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrom: Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych.

§ 53. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

214.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 18 marca 1925 r.

o konwersji 8⁰/₀ państwowej pożyczki złotej z roku 1922 na 8⁰/₀ pożyczkę konwersyjną.

Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 czerwca 1924 r. w przedmiocie konwersji 8⁰/₀ państwowej pożyczki złotej z r. 1922 na 8⁰/₀ pożyczkę konwersyjną (Dz. U. R. P. № 55, poz. 543) zarządza się co następuje:

§ 1. Wypuszczone na podstawie ustawy z dnia 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 83, poz. 741) obligacje 8⁰/₀ państwowej pożyczki złotej z r. 1922 — konwertuje się w ten sposób, że część obligacji wyrażona w złotych polskich z kuponami, których termin płatności przypada w dniu lub po dniu 1 kwietnia 1925 r., uznaje się za odcinek obligacji 8⁰/₀ pożyczki konwersyjnej równej nominalnej wartości z powyżej wymienionymi kuponami, opiewającymi na złote.

§ 2. Obligacje 8⁰/₀ pożyczki konwersyjnej będą spłacone na 1 października 1927 roku.

§ 3. Część markowa obligacji 8⁰/₀ państwowej pożyczki złotej z roku 1922 łącznie z kuponami markowymi od dnia 1 kwietnia 1925 r. wzwyż będzie spłacona w zależności od odcinka: w kwocie groszy 50 za część markową obligacji, opiewającą na 50.000 marek polskich oraz w kwocie 10 groszy za część markową, opiewającą na 10.000 marek polskich.

§ 4. Zapłata za część markową obligacji 8⁰/₀ państwowej pożyczki złotej z roku 1922 będzie uiszczona w terminie od dnia 1 kwietnia do 31 grudnia 1925 r. za okazaniem obligacji.

Przedłożone obligacje zostaną przestemplowane na złote zgodnie z § 1 niniejszego rozporządzenia przy odcięciu jednocześnie arkusza kuponów markowych.

§ 5. Posiadacze obligacji 8⁰/₀ państwowej pożyczki złotej z r. 1922, którzy nie zgłoszą do dnia 31 grudnia 1925 r. tych obligacji celem wypłaty części markowej w myśl §§ 3 i 4 niniejszego rozporządzenia — otrzymają we właściwych terminach płatności należność za część markową i kupony markowe posiadanych obligacji według kursu wymiany banknotów markowych na złote.

§ 6. Wypłatę części markowej obligacji 8⁰/₀ państwowej pożyczki złotej i przestemplowanie w myśl § 4 niniejszego rozporządzenia będą skuteczniać do dnia 31 grudnia 1925 r. w m. st. Warszawie Urząd Pożyczek Państwowych, w pozostałych zaś miejscowościach izby skarbowe.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*